

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih izdanjih ob sorkih, četrtkih in sobotah. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: za en mesec . f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50 za tri mesece . . . 3.— „ „ „ 4.50 za pol leta . . . 6.— „ „ „ 9.— za vse leto . . . 12.— „ „ „ 18.—
Naročnine se plačevati naprej na naročbe brez priložne naročnice se uprava ne ozira.
Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč. izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglasi se računajo po tarifu v petitu; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulice Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravnništvo ulice Molino piccolo št. 3, II. nadst. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst. Odprte reklame cije se proste postajne.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„? odlični je moč“.

Politiško rokovnjaštvo.

Iz nekega kraja Istre, ki se kolikor toliko odlikuje po narodni zavednosti svojega prebivalstva, smo prejeli minele sobote zvečer nastopno pismo:

„Hitim Vam naznaniti, da Lahi strašno obrekujejo našo stranko in naše poslance, posebno gledé na najnovejši zakon o šolskih taksah. — Ker naši možje ne hodijo v mesto, zato Lahoni napadajo ženske (mocarice in kruharice) a te pripovedujejo doma, „koliko zla in nesreče so prizadeli našemu ljudstvu poslanci croati! Prebivalstvo je zbegano. Vsaki hip hodijo k meni po pojasnila! Zapreti hočejo celé sedanje šole in si ustanoviti privatno. Zate Vas prosimo iz dna svojega srca, da priobčite kak članek v pojasnilo, kako je nastal istrski zakon o šolskih taksah (Se je že zgodilo. Op. ured.) In prosimo Vas, pošljite nekoliko istisov „Edinosti“, da jih razdelimo med zbegano in razjarjeno ljudstvo po naših vaseh.

S pozdravom itd.“

Po tem pismu je razvidno, zakaj smo razprtimi in debelimi črkami natisnili članek, ki smo ga bili priobčili v zjutranjem izdanju minele sobote o šolskih taksah v Istri. Kdor ni še čital onega članka, svetovali bi mu, naj ga prečita na vsak način, da mu stopi potem živo in plastično pred oči najnoveje rokovnjaštvo in lopovstvo, katerim si ogreša svojo črno dušo italijanska stranka istrska. Da bodo mogli naši čitatelji pojmiti vso brezprimerno moralno propalost naših narodnih nasprotnikov po Istri, navedeno bodi tu še enkrat:

Večina deželnega zbora istrskega je napravila ubogemu ljudstvu novo težko breme: uvela je zakonskim potom razmerno visoko takso za vse šole v pokrajini.

Zvesti svojemu narodnemu in človekoljubnemu programu, da se treba boriti proti vsakemu novemu nepotrebnemu obremenjenju itak že izmučenega naroda, borili so se naši poslanci po svojih najboljih močeh tudi proti uvedenju šolskih taks.

PODLISTEK.

2

Dve, tri v odgovor gospodu Govekarju.

Bilo je treba ali napisati slike in podati pristnih slik ali se pa ravnati po naslovu in napraviti prave karikature. Zato so pa res Nemci kakor ustvarjeni, za „Witze“; kdo jih prekaša?

Vem, da se tudi sami strinjate z mano gledé tega in si tudi sami mislite: „es irrt der Mensch solang' er lebt“ zato pa ostavljam to stvar — ponesrečeno stvar — in grem dalje!

Gledé realizma pa mislim, gospod Govekar, da ste se tako segreli, da ste med tem pozabili celó, da pišete — meni!

Lepo Vas prosim, čemu sem pisala o Turgenjevu, o Tolstem, o Dostojevskim v našem „Sl. svetu“, ako ne zato, ker sem bila zanje tako oduševljena, tako polna občudovanja!?

Meni, vneta čestilki in občudovateljici Sudermanovih in Hauptmannovih umotvorov, Pierre Loti-ja, Alfonsa Daudet-a, predbacivati, da sem za pretirani idealizem! Jaz, ki sem poslušala najboljšega italijanskega umetnika v Ibsenovih „Gespenster“, sledé misli o podedovanju, slušaje do konca brez težkega napora, med tem, ko so nekatere dame padale v nezavest in so je morali odnašati iz

V tem slučaju pa tem bolj, ker to breme ni le nepotrebno, ampak tudi neizmerno škodljivo v kulturnem pogledu. V deželi, katere šolstvo je toli grozno zanemarjeno, morali bi državna in deželna uprava poskušati vsa mogoča sredstva in v ta namen se ne bi smeli plašiti nobenih žrtv, da se ljudsko šolstvo, — ta prvi in glavni vir splošne narodne izobrazbe — povzdigne iz kaluže nečuveme zanemarjenosti s tem, da se narod, ki po taki žalostni minolesti sam nima in ne more imeti pravega zmisla za svoje kulturne potrebe, dovede do ljubezni do šolstva in do pridnega obiskovanja šol. V dosego tega plemenitega in vzvišenega namena morali bi državna in deželna uprava uvajati vse možne olajščave za obiskovanje šol.

Državno upravo pustimo tu na strani. Ali kaj je storila deželna uprava? Mesto olajščav je uvela še novo breme, šolsko takso, tako visoko, da je ne bode mogel plačevati velik del prebivalstva.

Po večini deželnega zbora istrskega sklenjeni zakon dovoljuje sicer milostno, da smejo občine plačati takso za take otroke, ki sami ne morejo plačati. Ali kjer je obubožano prebivalstvo na sploh, tam ne more biti drugače, nego da so siromašne tudi občine. In občine istrske so večinoma tako siromašne vsled nezasišanih zamud dosežanje deželne uprave, da ne morejo pokrivati niti svojih najnujnejših potreb. Od kod naj jemljejo te občine, da bi pokrivala šolsko takse za svoje siromašne otroke? Da, da, saj nam tudi to pravi omenjeni zakon: iztirjajo naj potem, kar so morale plačati — in če treba prisilnim potom — od istih ubogih staršev, ki ne morejo plačati takse! V takih slučajih bode razlika le ta, da bodo morali siromaki plačevati poleg takse še narašale eksekucijske stroške.

Ta dežela istrska je res unicum v naši državi: le zato, da se ovira nje kulturni razvoj, nala-gajo se ljudstvu materialna bremena!

Proti takemu zakonskemu načrtu so morali biti naši poslanci in se tudi bili besede in de-ja-

gledališča,*) jaz naj bi bila brezmiselná idealistka — ter da bi prav po nemško pletla dolgočasno nogavico?!

Ne, ne, gospod Govekar, jaz sem se že davno otrešla Marlittinih in enakih spisov, predno sem poznala Vas in Vaše spise in takih del, bodisi možkih ali ženskih, niti ne čitam več, ker so samo za kratek čas in ni v njih nič globokega, nič takega, da bi morala misliti. V onih mojih dveh slikah pa, katere hvalite, nisem posnemala Vas, ampak posrečil se mi je vsaj mali namen, kojega imam vedno pred očmi. Sploh pa mislim, da mi ne morete očitati „tako hudega idealizma“, ako ne v prvih mojih povestih („Priateljica“ in „Na obali“), katerih niti ne vpoštevam in ne govorim o njih, kakor tudi drugim ni treba govoriti, ker so le sad mlade fantazije.

O Stanku-Jankotu pa Vam je govoril nekdo, ki hoče videti v mojih spisih, če je le kakov lep in dober značaj združen z lepo osebo — velece-njenega našega književnika, kar ste tudi Vi povedali, in katerega on ne more trpeti.

Na koncu naj Vam povem, g. Govekar, da sva popolnoma istih misli do — Zole, tu se pa ločiva.

*) Ako bi predstavljal kaj takega umetnik srednje vrednosti, bilo bi naravnost — smešno, to je treba ločiti! Op. pis.

njem, v Poreču in na Dusanju, kakor smo dokazali v svojem članku od minele sobote.

V Poreču so propali se svojimi človekoljubnimi in naprednimi nameni: njih glas je udušila večina italijanskih glasov.

Danes je oni zakonski načrt postal zakon. Zakone pa moramo spoštovati vsi. Vsako fizično nasilje zoper zakon znači zločin. A jedno je dovoljeno: da ljudstvo samo in žnjim njega zastopniki delajo na to, da se zakonitim potom premeni zakon. To svojo dolžnost bodo vrtili naši hrvatski in slovenski poslanci neumorno vztrajnostjo. Na to sme računati naše ljudstvo: naši zastopniki store vse, kar je možno po njih silah.

S tem smo označili še enkrat pomen zakona, ki ga je sklenila italijanska večina deželnega zbora istrskega. Sedaj pa nam je preiti k drugemu delu svoje naloge današnje, k onemu delu, ki opravičuje naš gornji vsklik o rokovnjaštvu!

Pošteni ljudje in poštene stranke imajo vsikdar toliko poguma, da ne zatajujejo svojih lastnih del, da se ne izogibljuje odgovornosti za to, kar so storile po svojem prevdarku, bodi že to dobro ali slabo. Ako je koja stranka storila greh, mora imeti tudi toliko duševne sile in morale, da nosi posledice svojemu grehu: odgovornost pred javnostjo!

Stranka, ki se strahopetno izogibljuje tej dolžnosti, je moralno propala; stranka, ki se ne upa nositi odgovornosti za to, kar je storila — bodisi iz lastne volje ali po pritisku od druge strani — taka stranka ni vredna, da živi.

A kaj naj rečemo o italijanski stranki v Istri?

Ne po kakem pritisku, ampak izključno iz svoje volje je sklenila zakon o šolskih taksah, sklenila vzlic protestom zastopnikov večine prebivalstva v pokrajini. A tudi na vladni strani so bili taki pomisleki zoper oni zakonski načrt, da isti ni bil predložen v cesarsko potrjenje.

Načrt se je vrnil v deželni zbor in Italijan-

Čitala sem Dostojevskega „Hudodelstvo in kazen“ ter njegove zapiske „Iz mrtvega doma“, kar je menda dovolj realno, in sicer dvakrat: najprej prevod italijanski, a potem original; nekatera mesta prečitala sem celó po večkrat ali od Zole sem le z naporom prečitala eno celo knjigo, a hoté čitati njegov „l' Argent“, gabilo se mi je in ostavila sem knjigo že v začetku.

Ločiva se le v tem: Vi ste občudovatelj in celó velik občudovatelj Zole, ki opisuje in išče le slabih, pokvarjenih ljudi in značajev, le grdih prizorov, jaz sem pa za one realiste, ki kažejo med slabim in grdim tudi kaj dobrega in lepega.

(Vi ste mi dejali, da je ves svet zloben in pod temi nazori je pisan Vaš roman).

Z iskrenim veseljem sem pa pozdravila tendenco Vaših spisov, kjer kažete revo in nesrečo trpinov, kjer imate preblag namen pomagati in kazati na nedostatke v družbinskem življenju. Ako Vas v tem posnemam, ni mi žal povedati; ugajate mi, z eno besedo, v „Socijalistu“ kakor človekoljub. — V ta namen in zato: živi Vas Bog!

V Trstu, dne 9. oktobra 1896.

M a r i c a.

(Zvršetek.)

ska večina ga je vsprejela zopet ob nenavzočnosti hrvatskih in slovenskih poslancev!

In ob takem stanju stvari se drznejo izvesti italijanski agitatorji ne le odklanjati odgovornost pred ljudstvom za to, kar so storili po svoji volji, ampak razburjajo ljudstvo proti istim našim poslancem, ki so storili vse, kar je bilo v človeški moči, da ne bi se bil vsprejel zakon o šolskih taksah; čes: vidite jih create, kako nesrečo so prinesli nad nas!!

To seveda ni več strahopetstvo, to je politično rokavnjaštvo in lopovstvo. Naši čitatelji nas poznajo, da ne rabimo radi krepkih izrazov in da nam je blaga oblika v polemiki tudi najmileja; ali v tem slučaju ne moremo drugače: poseči smo morali po najkrepkejšem izrazu.

In to ubogo ljudstvo! Ohranili so je ti njega „prijatelji“ v temi neznanja; ono ne zna čitati, ono ne more vedeti, kaj se godi po svetu, ono nima pojma, kako se ustvarjajo zakoni — in zato se rado da nahujskati od svojih sovražnikov zoper svoje prijatelje in zagovornike. In gori označeno lopovstvo je tem odurnišje, ker se je lotilo slabih in nevednih žensk.

Vendar pa je stvar v tem slučaju tako jednostavna in jasna, da se nadejamo, da se ljudstvo skoro spameti in da obrne potem vso svojo nevoljo proti onim brezvestnim in brezdušnim agitatorjem, ki je hujskajo in razburjajo takimi drznimi lažmi.

Ti ubogo ljudstvo naše, pomisli vendar, da so naši poslanci v deželnem zboru v Poreču v manjšini. Sklepe delati more pa le večina. Tam se štejejo glasovi. Po takem se v deželnem zboru ne more skleniti ničesar brez volje večine; večina, velika večina, pa je v rokah Italijanov. Kdo je torej mogel skleniti zakon o šolskih taksah? To je vendar jasno: le italijanska večina je mogla skleniti tudi zakon o šolskih taksah! A naši poslanci ne bi mogli skleniti ne tega ne drugega zakona, tudi ko bi hoteli.

Tako se pripravljajo naši nasprotniki za prihodnje državnozbornske volitve — z bunjanjem, hujskanjem in obrekovanjem. Stvar je preresna za našo stranko.

A stvar je resna tudi v drugem pogledu in za druge ljudi. Iz gori objavljenega pisma je razvidno, da se je srd ljudstva obrnil tudi zoper institucije šole.

V nevarnosti so torej še ti mali začetki ljudskega šolstva po Istri. Že verujemo, da je to po volji našim nasprotnikom — saj oni hoté, da bodi neumno naše ljudstvo, in se vsled tega drže načela: čim manje šol med „Hrvati“, tem bolje — ali ne more in ne sme biti po volji onim, kojim je sveta naloga, da širijo pouk in naobrazbo. Tudi slavna vlada, oziroma šolske oblasti ne bi smele mirno gledati te brezvestne agitacije, tega herostratskega početja, ako nočejo, da se uduši med ljudstvom istrskim zadnja iskrica ljubezni do šolstva. Tu so torej v pogibelji najvišja dobra človeštva.

Oni pa, ki toli radi vihajo nosove na naših nevspehih, so dobili sedaj eklatanten izgled, kakim rokavnjaštvom se nam je boriti. Tu doli pri nas treba res najidejalnejega patriotizma in brezprimerne vztrajnosti, da ne obnemoremo v tej mučni borbi. To trpljenje naroda po Istri pa ni malo ne moti gospode na Kranjskem, da ne bi se srdito bojevali med seboj na jedni strani za „katoliška načela“, in na drugi strani zoper „klerikalnega zmaja“.

Kaj dé tudi, če med tem politično rokavnjaštvo ugonoblja tisoče in tisoče naroda ob periferiji! Še smejejo se nam tu pa tam, kakor da igramo komedijo, kadar nam mogočno plujejo prsi ob pogledu na to tužno naše pozorišče.

Jezik, najlepša dika narodnosti in domovine.

(Po knjigi župnika Jemeršiča: Bog i Hrvatska.)
(Zvršetak.)

Ko sem leta 1880. potoval po Italiji, a leta 1894. po Ogerskem, ugajal mi je najbolj med vsem — italijanski in madjarski ponos. Povsodi, na ulici in po gostilnah, so me nagovarjali le italijanskim oziroma madjarskim jezikom. Zame je bilo seveda malo sitno — „nichts deutsch“.

Tako je prav, tako je lepo — mislil sem si vendar. Takoj sem se spomnil svoje domovine slovenske, koja bi morala nēti od tujcev, v cem se stoji narodni ponos, in kaj je najlepša dika vsakega naroda in vsake dežele.

Ako govorim, kako treba ljubiti svoj rojstni jezik nad vse druge, nikdo naj ne smatra tega kakor preziranje tujih jezikov ali mržnjo do drugih narodov; jaz povdarjam samo pravičnost in spoštovanje, ki smo je dolžni svojem jeziku; kajti vsakdo mora na svojem najbolj ljubiti svoje!

Če tudi bi znali vse jezike sveta, materinski jezik nam mora biti vendar najsvetejši in najmilejši! Ako sami nismo ponosni na svoje, potem nas ne bode cenil nikdo na svetu in nikdar se ne otresemo roganja tujincev, trdečih, da smo same pleve, ki je raznaša veter, in da smo črvi, ki lazijo pred drugimi, brez vsake zavesti in samostalnosti.

Človeka zazebe v srce, ko čuje vse to in ko vidi, kako v našo domovino od severa sili nemščina, a od juga hinavska italijanščina. In poleg tega imamo domačo uš, ki se sramuje svojega jezika in svoje domovine. Od vseh strani pritiskajo na nas neprijatelji; in mi Slovenci sami pa naj še podpiramo neprijatelje našega jezika in naše domovine. Oj ne — tega ne smemo!

Zaljubimo se v svoj slovenski jezik — tako goreče, da ga bodemo čuli ne le v šoli in v cerkvi, ampak povsod in ob vsaki priliki, v najpriprostejših kmečkih kočah in v sijajnih dvoranah bogatinov; po gostilnah in na ulicah, v privatnih in javnih društvih, med vsemi stanovi naroda in po vseh uradih domovine. — Naučimo se vendar enkrat biti gospodarji v svoji hiši, da ne bodemo vedno le tuji slugi in žoga v rokah tujcev. In da ne bodemo vedno delali le na voljo drugega in na svojo lastno škodo in sramoto.

Ljubimo svoj jezik, govorimo v njem, bogatimo ga, oplemenjujmo ga, gladimo in popolnujemo! Vsaki izobraženi Slovenec treba, da zahaja med narod in da se prijazno razgovarja z istim. Zakladnica našega jezika in narodnega blaga je bogata. Pojedine besede, izrazi, finost govora, vse to bi se moralo prenašati v knjige in spise, da nam naša slovenska književna dela postanejo odsev narodne duše, pravi biser iz naroda za narod. — Narod ljubi samo ono, kar ume. Zato se narodni spisi nikdar ne izgube v narodu, oni žive, dokler živita narod in jezik.

Vsi slovenski pisatelji bi morali pisati jedrnat in pravilno; jeziku bi morali dati perot, zlogu živahnosti in mikavnosti. Govorniki bi morali poznati vse podrobnosti slovenskega jezika, narodne reke in pregovore; vsikdar in ob vsaki priliki bi morali govoriti jasno in umljivo, sladko in ugodno. Kdor svoj narodni jezik ljubi in „spoštuje“ kakor najdragocenejo last svojo, ta kaže že s tem, da ljubi in spoštuje svoj narod, kajti jezik je najlepši dika narodnosti in domovine.

Torej naj živi naš mill slovenski jezik, kajti brez istega smo, kakor pravi pesnik: brez imena, brez dedov, brez unukov, v prošlosti sama senca, v bodočnosti pa niti senca ne — po njem smo vse, kar smo.

Zvršeno je! Hotel sem, in napisal. Želim, da vse bodi na čast Bogu, a na dobro mile domovine!
Bila z nama: Bog in domovina!

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 12. oktobra 1896.

Državni zbor. (Gospodska zbornica.) V soboto je imela gospodska zbornica svojo sejo. Člen grof (Kuefstein je predlagal poseben zakon, po katerim naj bi bili jednaki italijanski podaniki z avstrijskimi glede pristojbin od realnega premoženja, ležečega v tuzemstvu. — Zakon o izseljevanju se je izročil posebni komisiji. V razpravi o davčni preosnovi se je izpodtikal G o m p e r z na tem, da se je povišal pridobinski davek onim podjetjem, ki morajo javno polagati svoje račune, in na tem, da bodo davčne listine javno razpoložene. Sochor je proti temu, da bi bile liste razložene in da bi davkoplačevalci sami nekako določali obdačevanje. Knez L o b k o v i c je grajal, da se ni jemalo ozira na finančne odnose dežel in avtonomnih korporacij. Take velike preosnove ne bi bili smeli pričeti, dokler se ni preosnovala vsa ustanova doklad.

Finančni minister je branil preosnovo in je zatrdil, da se stori potrebno za zboljšanje financ posamičnih dežel. Kar se dostaje določbe o javnem razpotoženju davčnih listin, bode skrbela vlada, da se isti §. ne bode zlorabljal. Potem se je vsprejel ves zakon, kakor ga je vsprejela poslanska zbornica.

K položaju. Danes prihajajo z Dunaja nepovoljne vesti. Ta teden pride na vrsto razprava zakonu o domovinstvu. Razprava bode trajala več dni, a usoda temu načrtu je baje že določena: izroči se odseku, kjer ostane pokopan. V imenu siromašnih slovenskih občin bi res morali obžalovati tak izhod.

O položaju poročajo današnje vesti, da je zadnji govor mladočeskega poslanca Kaizla smatrali govorom ministerskega kandidata, ker da je prišlo do zblizanja med vlado in Mladočehi. Tako da je tolmačiti tudi napad konservativca grofa Falkenhayna na vlado. Konservativci da sicer tudi vstopijo v prihodnjo večino — ki se bode sestavljala iz Poljakov, Mladočehov, konservativcev in antisemitov —, a bojijo se, da ne bodo imeli toliko veljave poleg Mladočehov. Zato da so ozlovoljeni, ker ne bodo več jeziček na tehtnici. Odločujoča dela prihodnje večine da bodo Poljaki in Mladočehi.

Jako značilna vest prihaja o zadnji seji nemške levice. Ti gospodje da si niti niso upali stepiti v razgovore o važnejih stvareh, ker so se bali, da bi potem klub šel takoj na kose. Nemška levica da pričakuje rešitve od kakega — čudeža! Nadeja se, da se grof Badeni zopet povrne k njej — k „državni stranki“, pozablja pa, da ona pravo za pravo ni več stranka.

Tooliko današnje vesti. Vsakemu pa bodi prepuščeno, da verjame, kolikor hoče.

Uravnava uradniških plač. Proračunski odsek posl. zbornice je vsprejel lestvico za najnižje tri razrede državnih uradnikov. Promaknanje v višji razred pa se ima izvršiti po 4 službenih letih v nižem razredu. Funkcijske pristojbine so se določile po vladni predlogi. V pokojnino najnižih treh razredov je vštetih starostne službene doklade: letnih 100 gid. po 16 službenih letih v istem razredu in daljnjih 100 gold. po 20 službenih letih. Zakon o začasni uredbi plač državnih slug se je vsprejel nespremenjen.

Ruski car je podaril pred svojim odhodom iz Pariza 100.000 frankov za mestne uboge. — Pred odhodom iz Chalonsa je imenoval car Nikola poslanika Giersa dvornikom, vojaškega atašēja barona Friderika generalnim pobočnikom in je podelil francoskemu odposlancu v Peterburgu, baronu Montebello, red Aleksandra Nevskega v briljantih ter je izročil ministru za zunanje stvari Hanotaux-ju svojo podobo z jako laskavim posvečenjem, koje je napisal car v prisotnosti ministra.

Po pariških slavnostih. Govore o nravi obiska carjevega smo rekli mi, da je ta obisk potreba, izišla iz sedanjih razmer v veliki evropski politiki. Dostavili smo tudi, da se ni malo ne pregrešamo proti svojem avstrijskemu patriotizmu, ako rečemo, da more Evropa le dobrohotno beležiti to francosko-rusko prijateljstvo, kajti o sedanjem razvrščenju sil v Evropi je ustvarjeno nekako ravnotežje, v katerem je gotovo jamstvo za vzdržanje miru vsaj za dogledne čase. — V tem zmislu piše tudi francoski „Matin“. Ta list pravi, da inicijativa za zblizanje med Rusijo in Francijo e došla od pck. Aleksandra III., kateri je hotel ustvariti ravnotežje v Evropi in tako osigurati obstanek miru.

Različne vesti.

Opreččenja moramo prositi naše velespoštavane čitatelje, da smo morali v zadnjem izdanju — radi obilice gradiva — izpustiti nadaljevanje zanimive zgodovinske črtice „Katerina Velika na Dujepu“ in nadaljevanje lepega podlistka „Prijatelj Lovro“ ter da smo iz istega vzroka tudi danes morali izpustiti nadaljevanje omenjenega podlistka. Istotako prosimo potrpljenja vse druge, ki so nam kaj doposlali ter jih prosimo še nadaljnje naklonjenosti.

Ljubljanske novice. Slovensko gledišče je prav lepo začelo s sezono. Funtkova drama „Iz osvete“, pisana kolikor toliko po uzorcem modernih dramatikov ter osnovana po zanimivem motivu atavizma, je imela o I. predstavi prav

